

عنوان مقاله:

بررسی ارتباط ژنتیکی وکانی شناسی عناصر تشکیل دهنده تپه های ماسه ای- بیابانی (شرق دشت سیستان)

محل انتشار:

اولین همایش ملی بیابان (علوم، فنون و توسعه پایدار) (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

مرتضی فرامرز - کارشناسی رشته معماری (عضو باشگاه پژوهشگران جوان)

خلاصه مقاله:

مناطق خشک و نیمه خشک جهان در عرضهای 20 تا 45 درجه شمالی و جنوبی واقع شده اند، کشور ایران نیز در این منطقه واقع شده که به کمربند جهانی فرسایش موسوم است. شناسائی این مناطق به عنوان اصولی ترین و بنیادی ترین کار محسوب می شود. دشت سیستان با 8117 کیلومتر مربع وسعت، در شرق ایران قرار گرفته است و دارای اقلیمی نامساعد و خشک می باشد که طوفانهای شن و ماسه و حرکت تپه های ماسه ای از عوامل تهدید کننده آن محسوب می شود وقوع خشکسالی در منطقه سیستان و به تبع آن کاهش پوشش گیاهی و خشک شدن دریاچه هامون و همچنین وجود بادهای 120 روزه، شرایط مناسبی جهت فرسایش بادی و وقوع طوفانهای گرد و خاک فراهم آورده است در این مناطق رخساره های فرسایش بادی بارخان، بارخانویید و بارخوان های عرضی وجود دارند. بررسی های بعمل آمده شامل مراحل جمع آوری اطلاعات محلی از فرسایش بادی، بررسی و مقایسه عکسهای هوایی و تصاویر ماهواره ای مربوط به دوره های مختلف زمانی، بررسی مورفولوژی عمومی، تعیین واحد تپه های ماسه ای و بررسی خصوصیات باد های فرساینده منطقه و نمونه برداری از رخساره ها و انجام آزمایشات گرانولومتری مورفوسکوپیکی و کانی شناسی می باشد با استفاده از اطلاعات گرانولومتری سرعت آستانه فرسایش هر یک از رخساره ها تعیین شد. در این مقاله سعی بر این خواهد بود که با مطالعه ژئومورفولوژی و نمونه برداری و دانه بندی عناصر تپه های ماسه ای هر یک از رخساره ها با تاکید بر مورفودینامیک محیطهای بادی با استفاده از عکسهای هوایی و تصاویر ماهواره ای و عملیات صحرائی رخساره های ژئومورفولوژی بررسی گردند.

کلمات کلیدی:

تپه های ماسه ای، دشت سیستان، رسوب شناسی، برخان، بیابان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/160523>

